

A bűbájos lakat

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy nagyon szegény asszony, annak volt egy fia.

Egyszer mosni volt valakinek. Mikor hazament a dologból, a fiának csak a hűlt helyét találta. Hová lett a gyerek? Merre lett a gyerek? Nem tudta senki megmondani.

Hogy tudták volna, mikor maguk az ördögök lopták el! Azok vitték el a pokolba, hogy szolgáljon nekik.

Mikor már a gyerek hét esztendőt töltött köztük, rábíztak hét szobát. Őneki kellett söpreni, tisztogatni, miegymás, ami dolog csak akadt benne, ő végezte el.

A hetedik szobában volt egy lakat, egy bűbájos lakat, abban tizenkét ördög ereje lakott. Addig-addig mesterkedett, míg azt a lakatot el tudta lopni.

Megszökött az ördögök közül, ment haza egyenest az anyjához.

– Tudja-e, mit, anyám? Menjen el a királyhoz, aztán kérje meg nekem a lányát, mert én el akarom venni feleségül!

Elment az anyja a királyhoz, meg is kérte a lány kezét, de a király csak kacagott azon, hogy ilyen szélhozta, vízhajtotta gyerek akarja elvenni az ő lányát, és azt mondta az asszonynak:

– Hát tudja-e, lelkem, odaadom a fiának a lányomat, ha azt a nagy erdőt az éjszaka úgy kipszttítja, hogy reggelre még csak nyoma se lesz.

Az asszony hazament, elmondta a fiának, mit üzent a király.

A fia csak azt mondta rá:

– No ha csak az kell, meglesz!

Ahogy eljött az este, megfordította a lakatban a kulcsot, és tizenkét ördög mindjárt ott termett előtte.

– Eredjetek! Irtsátok ki azt az erdőt reggelre, de gyökere se maradjon annyi, mint egy leesett mákszem!

Az ördögök elmentek.

Másnap reggelre se híre, se hamva az erdőnek.

Elmegy a királyhoz a legény, hogy megvan, amit parancsolt, most már adja oda a lányát!

– Ha az erdő helyén reggelre szép zöld vetés lesz, akkor megkapod!

A legénynek semmi sem volt ezt megtenni! Ott volt a bűbajos lakat, segített az mindenben, reggelre már ott zöldellett a nagy tábla búza az erdő helyén.

Megy a legény a királyhoz:

– Fölséges uram! Megvan, amit parancsoltál!

Kinéz a király, látja, hogy csakugyan megvan a szép vetés:

– No! Jól van! Eddig megfeleltél mindennek. Még egyet mondok: csinálj itt a házam előtt reggelre olyan utat, hogy csupa gyémánt legyen! Az út szélén meg fák legyenek tele madarakkal. Ha azt is megteszed, akkor tied a lányom.

A legény hazament, este megforgatta a kulcsot a lakatban, reggelre ott ragyogott a király háza előtt a gyémántút a virágos fákkal meg a sok madárral.

Kinéz a király, majd megvakult a nagy fényességtől meg a sok szépségtől. Ezt már nem hitte volna! Na ehhez érdemes lesz odaadni a lányát!

Úgy is lett.

Másnap reggel a szép zöld mező felett aranyláncon csüngött egy palota, de nagyon szép. Abban lakott az új pár.

Egyszer a vő elment vadászni, de a lakatot nem vitte magával, otthonhagyta a feleségénél. Az nem tudta, hogy mit ér az a rossz, ócska, rozsdás lakat, az ura nem mondta meg neki. Az ördögöknek meg volt egy cimborájuk, egy szörnyű csúnya vén boszorkányasszony. Arra járkált éppen, aztán elkezdte kiabálni a palota előtt:

– Új lakatot egy ócska lakatért!

A királynő kiszólt, hogy van neki is egy.

A vén boszorkány csak ezt akarta! Mindjárt kivett a zsebéből egy új lakatot, aztán odaadta a bűbajos ócska lakatért.

Az aranyláncon csüngő palota helyén azonnal egy rossz kunyhó állott. Sírt-rítt a király lánya.

Mikor az ura hazament, majd hanyatt esett, mikor az ő szép palotája helyett azt a rongy házat találta!

A felesége sírva mondta el neki, hogy cserélte el a lakatot az öregasszonnyal. Majd megette magát szegény ember, annyira elszomorodott.

Fogta magát, felment a királyhoz, és elmondta neki, hogy s mint járt.

– Eredj, fiam, a százéves Holdanyámhoz, az majd el tud valahova igazítani téged!

A vő el is ment a király százéves Holdanyjához. De a Holdanya nem tudott róla semmit, csak egy kutyát adott neki, és a kétszáz éves Napanyához utasította.

Elment ahhoz is, de az csak egy egeret adott neki, és elküldte a háromszáz éves Szélanyához.

Ott előadta, hogy mi járatban van.

Az adott neki egy macskát, és megmondta, hogy itt s itt, ebben meg ebben a tengerben van egy sziget, azon lakik a vén boszorkány, annál van a lakat.

Ennél nagyobb öröme nem lehetett volna az embernek. Szót fogadott, és arra ment, amerre a Szélanya parancsolta. Az egérrel, a macskával meg a kutyával nagy nehezen elért a szigetre. Az állatok egykettőre megszerezték a lakatot.

Mikor hazaértek, a király veje megforgatta a kulcsot a lakatban, s az aranyláncon csüngő palota újra ott volt, ahol azelőtt.

A fiatalok meg boldogok lettek. Még most is élnek, ha meg nem haltak.

